

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Bademo archimandrita martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

feruore accensi, noctu thecam sacri corpusculi aperuerunt, nec vllum sensere putorem: quascunque autem potuere, vestium particulas sibi pro benedictione sumplerunt, sanguinem recentem, ab innocentis viri ore stillantem diligenter absterferunt, non parum admirantes, in corpore iam septem hebdomadibus sepulto tam recentem potuissent sanguinem inueniri. Lauerunt etiam sacrum corpusculum aqua, quæ postea per multis sanitatem attulit. Totum autem corpus perinde ac si viueret, tractari & flecti potuit.

Cum sacrum corpus ad nos perductum esset, quidam apud nos fuit à parocia nostra, adeo phreneticus, ut à demone obsessus crederetur, multisque ea causa vinciretur funibus, ut qui nec ab vxore, nec à filijs manus abstinere, cadens & lacerans, quoscunque posset apprehendere. Porro in sacrosanctæ Trinitatis solenni die non nihil sibi restitutum, sedebat ad sepulcrum beati viri. Ait autem ad illum custos templi nostri: Credis ne posses te curari à Domino ob merita fratris Ioseph hinc sepulti? Respondente illo, se credere, custos adiecit: Inuoca ergo Deum, ut per merita eius tibi opituletur. Quod cum ille fecisset, custos iterum ait ad eum: Abi in domum tuam, certus te à Domino per merita sancti huius propediem liberatum iri. Abijt ille, & ab ea hora vsque in præsens in columis perseuerat. Eodem die venit ad nos mulier quædam à Dollendorp, ferens infantem, qui ea nocte dormiente ipsa, in cunis præsecutus obierat. Flens igitur miserandum in modum horis non paucis, tandem recordata beneficiorum, quæ præstaret Deus per beatum Ioseph fratrem nostrum, accepta fiducia, ita exclamauit: Tibi voueo, sancte Ioseph, si infantem hunc mihi viuum restitueris, me illum ad sepulcrum tuum cum oblationibus adducturum. Dixit illa, & infans, redeunte anima, paulatim moueri cœpit & oscitare. Id cernens mater, correpto infante, ad sepulcrum sancti Ioseph cum viro quodam, huius miraculi teste, per duo Germanica miliaria properauit: cumque infantem sepulcro eius imposuisset, is tum primum aperuit oculos, coloremque vitam & pristinum vigorem recepit.

Post dies octo venerunt parentes cuiusdam pueri, octauum ætatis annum agentis. Is ab equo decidens, in lignum durum humi iacens capite impegit, ita ut cranium non quidem frangeretur, sed cum integra cute compressum, concavum appareret. Parentes accurrerunt stupidi, puerum exanimem vltro citroque obuersantes, & modis omnibus explorantes, num quod in eo vitæ signum extaret. Sed cum nullum deprehendi posset, mortem filij multis lachrymis profecuti sunt. Tandem memores eorum, quæ faceret Deus per fratrem Ioseph, inuocatione facta & voto nuncupato, filium viuum receperunt. Id ita se habere, coram conuentu fratrum nostrorum iureiurando confirmarunt. Vir quidam sex annorum puerum adduxit ad sepulcrum fratris Ioseph, aitque: Ecce filius beati Ioseph. Fuerat ille puer valde oppressus rota currus, & diebus quinque iacens sine sensu, horis singulis moriturus putabatur. Vouerunt autem parentes se adducturum eum ad monumentum fratris Ioseph, & puer contra omnium spem sanitati est restitutus. Quædam hydropica, cum corpus eius à matre fuisset vndique contactum particula pellium, quibus adhuc viuens Ioseph vestitus fuerat, quam illa pro benedictione apud se seruabat, ilico curata est. Multa alia leguntur beati viri miracula, quæ & temporis & operis angustia scribi non poterant.

MARTYRIUM S. BADEMI ARCHIMANDRI-
TAE, EX SIMEONE METAPHRASTE.

VO tempore Quadraginta illi sancti martyres interfecti 8. Aprilis sunt, comprehensus fuit Bademus sanctus Archimandrita vnà cum septem quibusdam suis discipulis, & regis Saporij iussu in carcere conclusus. Bademus autem ille ortum ducebat ab vrbe Betlapat, ex familia admodum diuitem. Cum verò monachorum institutionem sequi cœpisset, omnia sua pauperibus distribuit. Cumque monasterium extra urbem ædificasset, illic residebat, studens in omnibus Deo placere, & quæ diuinæ voluntati grata sunt, ea perficere. Erat enim vir ille gratiæ & veritatis plenus, & diuinæ electionis vas.

Hic igitur vir sanctus, diuina quadam & perfecta prudentia ductus, ascendit in montem

tem Domini, & habitauit in loco sancto eius, benedictionemque accepit à Deo Salvatore suo, & adpexit faciem Dei Iacob. Hic, qui nostris temporibus fermenti loco relictus fuit ex perfecto illo sanctorum martyrum fermento, qui ab initio perfecti fuerunt. Eius autem sancti viri eade ac sanguine nostrorum temporum imbecillitas firmata est. Hic verè lapis fidelis, sectus est à monte illorum, qui à principio fideles extiterunt: raptus enim fuit mysterij causa, vt nobis omnibus esset salutis via. Ità verò generosum & constans propositum in martyrio subeundo præstitit, ac talem animi ardorem in Deum ostendit, sicque ab omni sorde, labe ac macula purum se præbuit, vt praua facinora aduersus illum nihil loci habere possent. Rapina ipsa statim procul ab eo fuit: cupiditates omninò extinctæ, nihil contra illum poterant: mammonas eius virtutem cognoscens, obstupuit: aurum se ab eo abscondidit: diuitiæ statim ab eodem sprete sunt: arrogantia confestim apud illum fracta est: superbia in eius conspectu subito humiliata: tumor, & animi elatio, vt puluis, in eius oculis conculcata est. Paupertas verò ad eius pedes omninò fixa & corroborata est: mansuetudo latera ipsius fuit amplexa: veritas in eo exorta, & iustitia erecta: charitas illum amplexata, & pax osculata, eoque gauisa est: concordia in ipsius ouili posita: omnibusque iustitiæ fructibus vir ille plenus fuit. Omnes hæc virtutes in eo viro habitabant, quoniam odor suauis ipsius animæ mirum in modum singulis virtutibus iucundus erat, & ex illius candore animi tanquam fructum quendam libenter percipiebant.

Vitia vt in se extirpauerit.

Virtutes eius.

Dirè cruciatur in carcere cum 7 discipulis.

Nersan princeps deficit à fide metu suppliciorum.

Bademus obiurgat Nersan.

Bademus reddit spiritum.

Cum igitur quatuor menses in carcere confecisset vnà cum septem illis discipulis vincus, afflicus, & assiduis flagellis verberatus, omnia prompto animo perpeffus est propter suam in Deum spem, & veritatis fiduciam. Erat autem tempore illo quidam, nomine Nersan, princeps vrbs, quæ Aria dicebatur. Eius verò vrbs fines Bergeme appellabantur. Hic Nersan, cum esset Christianus, à rege ipso cogebatur solem adorare. Sed cum nollet contra Christi fidem facere, in vinculis detinebatur. Postea verò animo remissiore factus, & corde percutus, martyrijque formidine detentus propter tormenta, quæ violenter in illum inferenda erant, non ita, vt cœperat, ad extremum vsque perseverauit: sed mortalis & breuis huius mundi amore captus, tormentorum angustijs succubuit. Sicque miser ille, cum vtrunque appeteret, ab vtroque excidit. Nam diuinam vitam perdidit martyrium aufugiens, & huius mundi voluptatibus frui non potuit, terrenam gloriam appetens. Cum enim caduci & terreni regis magis, quam æterni & cælestis Dei honorem amaret, se à Deo ipso velle deficere professus est, & omnibus, quæ rex vellent, se obtemperare.

Rex igitur, vt audiuit Nersan eo animo esse, valdè gauisus est, & statim de sancto Bademo cogitauit, iussitque illum vinculis exolutum, in atrium palatij per obliquam ianuam duci. Bademo autem eò ingresso, vbi Nersan vincus detentus fuerat, rex duobus quibusdam principibus viris hæc dicit: Si Nersan Bademum interficit, à vinculis soluetur, & accipiat eius bona. Iusserat enim rex ipse omnia ipsius bona in fiscum conferri. Confestim igitur sanctum Bademum in medium constituerunt. Ille autem miser Nersan, vt audiuit quod à rege dictum fuerat, & caduca mundi bona appeteret, stricto ense ad Christi martyrem interficiendum profectus est. Sed tremore quodam correptus, cum plagam in virum sanctum infligere vellet, tanquam lapis statim immotus permansit. At Christi seruus ad eum oculos erigens: Vsq̄ eò, inquit, o Nersan, malitia tua progressa est, vt non solum tibi satis sit, quod Deum tuum negaueris, sed & seruus ipsius interficere contendas? Væ tibi, væ tibi, infelix. Quid facies in die illo, aut quò fugies à terribili iudicio, cum steteris ante horrendum illud tribunal, magno & æterno Deo rationem redditurus? Ego quidem, o miserrimè, martyrio Christi mei prompto animo conficiar: at nollem tamen manu tua confici, sed ab alio quopiam mortem sustinere voluissem.

Ille verò neque his sermonibus erubescens, neque quod iussus fuerat, valens perficere, faciem suam, vt lapidem, firmavit, & cor ferreum ac durum habens, sanctum virum sapius ense illo percussit. Sed nec semel opportunam plagam infligere, neque eum interficere potuit: eius enim manus valdè tremebat. At beatus Bademus, cum eiusmodi angustijs affligeretur, spiritum suum emisit, ensis ictibus tot tantisque confectus, vt omnes gentiles firmam sancti martyris patientiam admirarentur, quod velut columna quædam immobilis persistens, violentos plagarum impetus exciperet, & corde stabilis maneret: regem verò illum propter imbecillitatem & lentitudinem irridere & excra-

DE S. DIONYSIO EPISC. ALEXANDRINO.

execrarentur. Sed & hic Nersan non multo postea mercedem recepit his digna, qua in martyrem Christi comiserat, multis & diuersis malis oppressus, & ense male perditus.

Sanctus autem Bademus martyrio consummatus est mense Aprili, die octauo, in Christo Iesu Domino nostro. Eius vero reliquias extra urbem eiectas sustulerunt clam viri religiosi, & omnem diligentiam adhibentes, illas reposuerunt. Eius autem septem discipuli, in carcere conclusi quatuor annos manserunt, & post mortem Saborij regis in pace dimissi sunt, permixtumque fuit, vt in sua ipsorum fide permanerent, gratia Domini nostri Iesu Christi: Cui gloria est in secula seculorum, Amen.

633
Vito diuina in Nersan.

DE S. DIONYSIO EPISCOPO ALEXANDRINO, EX ECCLESIASTICA HISTORIA EVSEBII,

interprete Ioanne Christophorsono Angliæ Episcopo.

AM tertius annus eo (Philippo) regnate præterierat, cum Heraclas ministerium ecclesiæ Alexandrinæ undecim annis executus, è vita decessit, & eiusdem ecclesiæ Episcopatum obtinuit Dionysius. Quæ autem & quàm turbulenta procella Dionysium persecutionis tempore exagitarint, testimonio Epistolæ ipsius, ad Germanum perscriptæ, hoc loco ostendâ: in qua ipse de se narrat hoc modo: Ego corâ Deo loquor, & ipse nouit quòd verè loquor. Neq; cerè de fuga in præsentia mecû cogitauit, neq; quasi Deo inuito vllam feci. Quinetiam aliàs, regnante Decio, antequàm persecutio palàm contra Christianos ediceretur, cum Sabinus id temporis frumentarium ad me perquirendum misisset, ego quatruidò in ædibus commoratus, eius aduentum assiduè expectaui. Ille autem vndiquè circumit, vias, fluuios, agros, passim vbi me latitare, aut quòd me profectum esse suspicaretur, sedulo peruestigat: sed cecitate & quasi caligine, nè ædes quæreret, circumfusus tenebatur. Sibi nanque persuaserat, me persecutione appetitum, domi nolle moram facere. Vix tandem post dies quatuor, Deo mihi, vt in dè demigrarem, præcipiente, & se mirandum in modum quasi ducem itineris præbente, ipse, liberi & alij multi fratres simul domo egressi sumus. Quod planè diuinæ prouidentia opus fuisse, rerum euenta, quæ deinceps sequebantur, vndè non parum commodi fortasè quibusdam & vtilitatis obtigit, satis perspicuè declararunt.

Aprilis 8.
Lib. 8. ca. 28.
Cap. 33.

Dionysius non fugit persequentiem.

Iubetur diuinitus alio se conferre.

Deindè paucis interpositis, ea quæ in fuga sibi contingebat, euidenter explanat, istaque subnectit: Ego vnà cum his, qui mecum erant, fortè sole occidente in satellitū manus incidens, ab illis ad Taposirim deducebar: sed tamen, sicut erat Dei prouidentia prospectum, Timotheus, quia non vnà aderat, neutiquàm prehensus est. Profectus igitur post, offendit, cum ædes nostras, præterquam quòd ministri eas custo dirent, omnino desertas esse, tum nos instâr mancipiorum abductos, deindè subiungit: Quam admirabilis (dicam enim quòd verum est) & diuinæ prouisionis ratio fuit ista quidem? Indigena quidam fortè fortuna Timotheo properè fugienti & conturbato fit obuiam, rogat festinationis causam: iste verū narrat. Ille cum audiuisset (abierat enim ad nuptias lautè epulatum: quippe mos est, in huiusmodi hominum conuentibus totam noctem in hilaritate & læticia consumere) ingressus in domum conuiuij, accumbentibus nunciat: qui quidem omnes vno impetu, tanquam signo dato, consurrexerunt, & maturo gradu properantes, cœperunt quàm celerrimè ad nos contendere: qui cum in nos inciderent, summo gaudio exultare, atque satellitibus, qui nos obseruabant, fugam facientibus, nos, vt eramus, grabatis valdè malè stratis conuiescentes, de improviso occupare. Ego cerè (Deus testis est) eos vt fures primùm reputans, qui ad spolia & rapinam venerant, mansi in lecto nudus planè, vt eram, solo indusio coopertus: reliquum autem vestitum prope me positum porrexi. At hi surgere iubent, & quammo abire. Tandem animaduertens quamobrè aduentassent, cœpi vociferari, supplex illos precatus, vt abirent, nosq; illic manere paterentur. Quinetiã petebam ab eis, vt si quo me beneficio afficere cuperent, ipsi caput meū ceruicibus abscondere dignarentur, sicq; satellitibus, qui me essent cruciatū abducturi, anteuertent. Illi, dum hæc clamore effectebam, (sicut consortes mei, & omnium calamitatum mearū participes, pro certo nōrunt) me inuitum è lecto excitarunt. Tum ego humi me supinum prostertere: isti igitur

Incidit in manus satellitum.

Eripitur vti è manibus illorum.